

го був уложений, стояло, що з цього часу ніхто не повинен давати Гусові ні їсти, ні пити, ні до хати його пустити; ніхто не мав права сказати йому добре слово; усяке місце, де він ступить, підлягає інтердиктові. Усі вірні сини церкви повинні були схопити Гуса де-б не зустрівши. Віддати його архієпископови або єпископови, нарешті; Вифлеємську каплицю велено зруйнувати до краю і знищити.

Але такі заходи проти Гуса довели до того, що гуситів — тих, що Гусових думок були та держали ся, з кожним днем все більше ставало, і було їх більш, ніж ворогів. Суперечки між одним і другим не переставали, і це почало гурбувати короля Вацлава. Він не насмілювався ужити сили проти Гуса і попросив його виїхати по добрій волі із Праги, щоб втихомирило ся у місті, а сам обіцяв розглянути справу Гуса по правді.

Хоча як Гусові не хотіло ся покинути Прагу, але він послухав короля, а перед виїздом видав послання, в якому скаржив ся уже не напів, а "Христови, яко найправеднішому судії," на папу.

Сидячи на вигнанню, Гус не марнував часу: він часто листував ся із праськими друзями, давав їм поради в тяжкі хвилини їх життя, додавав заохоти. Часами він приїздив у містечко Краковець, де промовляв. Величезні важки народу сходили ся сюди з найдаальших місцевостей Чехії, щоб тільки почути Гуса. Тим-то той час, коли він був на вигнанню, не пропав даремно для Гуса: за той час гуситство успішно значно поширило ся серед простого сільського люду. Та і в самій Празі, по відїзді Гуса, учні його зачали дужче брати ся. Вороги думали, що гуситство замре і загине, а воно, їм на диво, розростало ся ще дужче та вкоріняло ся серед народу глибше.

ГУС У КОНСТАНЦІ.

За кілька літ гуситство так вже поширило ся, що оборонці його і вороги з явили ся по-за межами чеського королівства. Гуситство було і серед Німців, і навіть у Францію зайшло, прийняло ся спільно в Польщі, і серед Поляків на Україні; чутка про нього дійшла і до московського царства. Великим ворогом його виступив римський імператор, брат короля Вацлава — Сигизмунд. Сигизмунд був чоловік освічений, жвавий і дуже бажав великої слави собі придбати. Задумав він, між иншим, скликати такий величезний та пишний вселенський собор, якого ще ніколи не бувало, і на тому соборі погодити усі сварки і церковному розколу край зробити. Собор